

Пурсишҳо ва посухҳо

Дафтари хифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

Коди пурсиш: 79

Ақойид

Шинохти халифаи Худованд дар замин
Аҳволи Махдӣ ва заминасозӣ барои зухури ӯ

Нависандаи пурсиш:

Ҳодии Ҳунарҷӯ

Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зухури ӯ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нависандаи пурсиш: Ходии Хунарҷӯ

Тарихи пурсиш: 28/11/2015

Бо таваҷҷуҳ ба қоядае ки аллома ҳафизаҳуллоҳ дар мавриди зухури имом Маҳдӣ матраҳ кардаанд ки зухури ӯ ниёзе ба иҷтимоӣ ҳамаи мардум надорад ва ниёзманди иҷтимоӣ шумори кофӣ аз онҳост, барои банда чанд суъл матраҳ мешавад ки ба тартиби зер аст:

1 . Оё камият ва кайфияти ин шумори кофӣ барои эшон маълум шуда ё илми он назди Худост?

2 . Оё дар замони хулафои гузашта ин шумори кофӣ вучуд надоштааст?

3 . Бо таваҷҷуҳ ба инки хулафои гузашта дар мукотеъай аз торих, нерӯи зиёде дар ихтиёр доштанд, ба таври мисол Расулulloҳ дар ҷанг бо Румиён 30000 нафар, имом Алӣ дар Сиффин ҳудуди 100000 нафар, имом Ҳасан дар ҷанги бо Муъовия ҳудуди 12000 нафар, имом Ҳусейн дар Куфа ҳудуди 18000 нафар, имом Содик дар замони қиёми Хуросонӣ ҳудуди 100000 нафар аз Хуросониҳо ки толиби қиёми эшон буданд [дар ихтиёр доштанд], ҳатто дар замони ғайбати имом Маҳдӣ борҳо ҷомеаи шиъа барои зухур мунсаҷам ва муҳаё шуд, ба таври мисол, дар замони Сафавиён интизор ва омодагӣ барои зухур боло буд, ба тавре ки бузургони уламои шиъа мисли Маҷлисӣ ва дигарон, замонро замони зухур ва Сафавиёнро заминасозони зухур медонистанд; Чун аксари ривоёт бо шароити замонашон мутобиқат дошт, аммо иттифоқ наҷфтод. Бо ин муқаддама бифармоӣ ишқоли қор дар қучо буд ва қостиҳо қи буд қи аъимаи аҳли байт ба аҳдофи худ нарасиданд?

4 . Оё ишқолот ва қоситҳои гузаштагон дар мо нест?

5 . Насли мо қи вежагии қоссе дорад қи дар онҳо набуда, дар қоле қи ба назар меқасад онҳо аз назари қуввати қисмӣ ва рӯҳӣ аз мо беҳтар будаанд? Бо таваҷҷуҳ ба саҳт шудани шароит ва печида шудани авзоъ ва заъфҳои қинсӣ ва руҳии мо қи дар гузари замон эҷод шуда, барои фароҳам шудани шумори кофӣ аз ёроне қи мислу

Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зухури ӯ

монанде дар адвори гузашта надоштаанд, ниёз ба илтифоти хосси Худованд ва ҳамчунин тавачҷуҳоти хосси имом Маҳдӣ арвоҳуно фидо аст.

Аз ҳар тараф ки рафтам чуз ваҳшатам наҷфзуд

Зинҳор аз ин биёбон 3-ин роҳи бениҳоят

Дар ин шаби сиёҳам гум гашта роҳи мақсуд

Аз гӯшае бурун ой эй кукаби ҳидоят

Посуҳ ба пурсиши шумораи: 12

Тарихи посуҳ ба пурсиш: 30/11/2015

Посуҳи пурсишҳои шумо ба тартиби зер аст:

1 . Каммият ва кайфияти шуморе аз мусалмонон ки барои зухури Маҳдӣ алайҳи салом кифоят мекунанд, тобеи бархӣ мутағаййирхост, вале аз бархӣ ибороти ҳазари Мансур ҳафизаҳуллоҳ таъоло бардошт мешавад ки иҷтимои даҳ ҳазор тан аз онон ба назди эшон, метавонад кофӣ бошад; Чунонки дар паёме барои ҷамъе аз ҷавонони дӯстдорони Маҳдӣ ки аз ӯ ҳидоят хостанд, фармуд:

<<Ба онон саломи маро бирасонед ва бигӯед: Ҳонгоме ки ҳамагон ба сӯй рост ва чап мегароянд, шумо бар тариқати вусто устувор бимонед ва ҳангоме ки ҳамагон ба сӯй Зайд ва Амр мешитобанд, шумо ба сӯй Маҳдӣ бигаройед. Худовандро бисёр ёд кунед ва биҳиштро савдои худ қарор диҳед ва намозро дар аввали вақт барпо доред ва закотро ба аҳлаш бипардозед ва ба падару модари худ никӣ кунед ки дере бо онон нахоҳед монд ва ба маърифат амр намоӣед ва аз мунқар боз доред ва қорхотонро сабук созед ва ҳар чи гузаштани асро бигзоред ва ҳар чи бардоштани асро бардоред ва барои қуч қардан ба сӯй Маҳдӣ омода шавед; Чароки ман ҳаргоҳ ҳамоҳонӣ кофӣ биёбам, ба сӯй ӯ қуч хоҳам қард, агарчи миёни ман ва ӯ ҳафт дарё бошад. Қист ки даҳ ҳазор танро барои ман тазмин қунад то ман зухури Маҳдиро барои ӯ зомин шавам?! Замин гандида ва замон

Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зуҳури ӯ

монанди думали чиркине аст ки сар боз карда бошад, вале оқибат барои парҳезкорон хоҳад буд>> (Гуфтори 4).

Албатта ба назар мерасад муроди он ҳазрат аз ин <<Даҳ ҳазор тан>>, касоне ҳастанд ки бо имони росих ба роҳу равиш ва ормони ин бузургвор, дар маҳзари эшон таълим ва тарбият ёфтаанд ва омодагиҳои лозими амалӣ, ахлоқӣ ва размиро барои нусрати Маҳдӣ касб кардаанд, на касоне монанди шумо ки сирфан бо андешаҳои ин бузургвор мувофиқ ҳастед ва ба эшон эҳтиром мегузоранд; Чунонки дар зимни номае хитоб ба ёрони худ навишт:

<<Оё ба ҳамин басанда кардаед ки худро ёрони ман бишуморед ва дар амал ба ман иқтидо накунед?! Чигуна метавонам бар шумо қиём кунам дар ҳоле ки то ин ҳад лағзандаед?! Кучо ҳастанд ёрони ростини ман?! Кучо ҳастанд касоне ки чун Масих дунёро пушти сар андохтанд ва аз ҳар таъаллуке ба он озод гардиданд? Кучо ҳастанд касоне ки бо марг ҳамнишин буданд ва Худоро дар пеши рӯй худ медиданд? Аз ҳавли оташ чунон мегиристанд ки гӯйи модарони фарзанд мурда буданд! Ба атрофи осмон чунон менигаристанд ки мепиндоштӣ фариштагонро дар ҷой ҷои он мебинанд! Худоро мепарастиданд ва аз парастии тоғут мепарҳеҳтанд. Аз пешвои худ фармон мебурданд ва дар ёрии ӯ аз ҳам пешӣ мегирифтанд. Ту гӯйи тахтаҳои фӯлод буданд ё кӯҳҳои сар ба фалак кашида! Вақте дар суфуфи худ ба сӯй душман метохтанд, ту гӯйи гардубод ва тӯфони шин ба роҳ меандохтанд! Рафтори худро зери назар доштанд ва вақти ҳар суҳанро мешинохтанд. Ба макорими ахлоқ ороста буданд ва аз разоъили бузург вораства. Дар замин гумном ва ношинохта буданд ва дар осмон маъруф ва пуровоза. Гард ва хок бар онҳо нишаста буд ва ранги руҳсорашон парида буд. Дар миёни шабҳо чунон буданд ки гӯйи кандуҳои асаланд! Дар намозу истиғфор ва хондани Қуръон субҳ мекарданд ва дар илм ва ҷиҳод ва хидмат ба мардум шаб. На ҳаста мешуданд ва на тардид мекарданд. Худояшон биёмӯрзад. Рӯзгори худро гузаронданд ва

Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зуҳури ӯ

рафтанд. Акнун шумо барои мо мондаед. Пас бикӯшед ки ҷонишинони неку бошед барои онҳо ва ба онҳо иқтидо кунед ва бидонед ки фараҷро нахоҳед дид магар он гоҳ ки ин гуна бошед>> (Номаи 6).

Аз ин сухани он ҳазрат ки фармуд: <<Фараҷро нахоҳед дид магар он гоҳ ки ин гуна бошед>>, бардошт мешавад ки хусули ин кайфият илова бар он каммият, зарурӣ аст ва иҷтимоӣ даҳ ҳазор тан бидуни иҷтимоӣ ҳама ё бештари ин сифот, кофӣ нест. Аз ин рӯ, он ҳазрат рисолати худро афзун бар гирд овардани ин шумор аз мардум, таълим ва тарбияти онон барои Маҳдӣ қарор додааст; Чунонки дар гуфторе хитоб ба онон фармуд:

«أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّكُمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَقْتُلُونِي كَمَا قَتَلْتُمُ الصَّالِحِينَ مِنْ قَبْلِي فَلَا تَفْعَلُوا فَإِنِّي وَاللَّهِ لَوَبَقِيتُ فِيكُمْ لِأَشْحَذَ رِجَالًا مِنْكُمْ شَحْدَ الْقَتِيلِ النَّصْلَ! أَجْلِي بِالتَّنْزِيلِ أَبْصَارُهُمْ وَأُرْوِي بِالتَّفْسِيرِ فِي مَسَامِعِهِمْ وَأَسْقِيهِمْ كَأْسَ الْحِكْمَةِ حَتَّى يَمْتَلِئُوا! أَلَا إِنِّي اخْتَارُ خِيَارَكُمْ لِلْمَهْدِيِّ كَمَا يَخْتَارُ النَّحْلُ لِعُسْوِيهَا; خِيَارَ الْأَزَاهِيرِ!>> «Эй мардум! Ҳароина шумо мехоҳед манро бикӯшед ҳамон тавр ки соlexони пеш аз манро куштед, пас ин корро накумед; Чароки ба Худо савганд агар ман дар миёни шумо бимонам ҳароина мардоне аз шуморо обдида мекунам ҳамон тавр ки оҳангар теғаро обдида мекунад! Бо танзили (Қуръон) дидагонашонро ҷало медиҳам ва тафсири (он) ро дар гӯшхошон мерезам ва ба онон аз паймонаи ҳикмат менӯшонам то пир шаванд! Огоҳ бошед ки ман беҳтаринҳои шуморо барои Маҳдӣ бар мегузинам ҳамон тавр ки занбӯри асал беҳтарин гулхоро барои маликаи худ гузиниш мекунад!>> (Гуфтори 32).

Ин маънои заминасозӣ барои зуҳури Маҳдӣ ва рисолати Мансури Ҳошими Хуросонӣ аст.

2. Аз инҷо дониста мешавад ки дар замони ҳеҷ як аз хулафои гузашта, каммият ва кайфияти мазкур бо ҳам ҷамъ нашудааст; Ба ин маъно ки ё даҳ ҳазор тан барои ҳимоят аз халифаи Худованд дар замин гирд наёмадаанд ва ё гирд омадаанд, вале вочиди ҳаддиақалли сифоти лозим набудаанд ва аз ин ҷиҳат, мисдоқи ﴿لَا يُسْنِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ﴾ (Ғошия/ 7) будаанд.

Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зухури ӯ

3 . Ҳамчунонки бо ин мабно, ишколи мавҷуд дар оморҳои шумо аз касоне ки пиромуни хулафои Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам будаанд, ошкор мешавад; Чароки фикдони ҳаддиқалли сифоти лозим дар онон маълум, балки шухраи офоқ аст; Бо таваҷҷуҳ ба инки шукуҳаҳои Алӣ ибни Абӣ Толиб аз сустӣ ва кӯтоҳии ёронаш ба тавотур расида ва бевафойии ёрони Ҳасан ибни Алӣ аз машҳуроти торих аст ва мондани ҳафтоду ду тан барои Ҳусейн ибни Алӣ пӯшида нест ва Абу Муслими Хуросонӣ аз доъиёни банӣ Аббос буд ва пешниҳодаш ба Ҷаъфар ибни Муҳаммад танҳо ҷанбаи озмояи дошт то агар хоҳони ҳукумат аст кушта шавад ва маҷоли муъориза бо банӣ Аббосро пайдо накунад ва ба ҳамин далил, бо инкори ғализи он ҳазрат мувоҷеҳ шуд ва замони Сафавиён низ –бар хилофи пиндори аҷиб шумо– муносибате барои зухури Маҳдӣ надошт, балки ҳар балое буд дар замони Сафавиён буд ва инҳирофи шиъа дар он ба авҷи худ расид. Аз ин рӯ, ривоёти фаровоне аз аъиммаи аҳли байт расидааст ки дар онҳо фармудаанд агар шуморӣ кофӣ аз ёрони шойиста дар ихтиёр доштанд, қиём мекарданд ва рӯшан аст ки Маҳдӣ алайҳи салом аз ин қоъида мустасно нест ва бо ин васф, агар шуморӣ кофӣ аз ёрони шойисат дар ихтиёр дошта бошад, қиём мекунад, балки дар ин сурат, қиём бар ӯ воҷиб аст ва тарки воҷиб маъсият шумурда мешавад ва он Маҳдийе ки мо мешиносем, маъсияткор нест.

4 ва 5 . Акнун низ монанди гузашта, шуморӣ кофӣ аз ёрони шойиста барои Маҳдӣ вуҷуд надорад ва агар вуҷуд дошта бошад низ дар замин парокандаанд ва бо ин васф, қодир ба заминасозӣ барои зухури он ҳазрат нестанд; Чунонки заминасози зухури он ҳазрат, ҳазрати аллома Мансури Ҷошимии Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислому>> (с 295 ва 296) ба ин нуктаи асафбор ишора карда ва фармудааст:

<<Акнун қотибаи мусалмонон, толиби ҳокимоне ҷуз Маҳдӣ ҳастанд ва ононро ба ҷои ӯ ҳифозат, иъонат ва итоъат мекунанд ва иддаи кофӣ дар миёни онон барои ҳифозат, иъонат ва итоъат аз Маҳдӣ нест ва агар иддаи кофӣ дар миёни онон барои ин кор вуҷуд дошта бошад, ҷудо аз

Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зухури ӯ

якдигар дар атрофи замин парокандаанд ва рӯшан аст ки ҳар як аз онҳо чудо аз дигарон ва ба танҳой, кодир ба ҳифозат аз саломатӣ ва озодии Маҳдӣ нест ва аз ин рӯ, иҷтимоӣ онон барои ин кор зарурӣ аст, дар ҳоле ки касе нест то ононро барои ин кор гирд оварад ва ҳамин сабаби зоҳир нашудани Маҳдӣ агарчи дар ҳадди дастрасӣ ба ӯ шудааст. Бар ин поя аст ки ман рӯзгорӣ чанд, дар атрофи замин сайр мекунам ва дар пайи мардумонӣ шойиста мегардам то иддаи кофие аз ононро гирд оварам ва барои ҳифозат, иёнат ва итоъат аз Маҳдӣ омода гардонам, то чун Худованд аз гирдиҳамой ва омодагии онон огоҳӣ ёбад, дастрасӣ ба Маҳдиरो барои онон муяссар гардонад ва заминаи ҳокимияти ӯ пас аз онро фароҳам намояд, то тамҳиде барои зухури ӯ бошад; Бо таваҷҷуҳ ба инки агар имрӯз ин кор анҷом шавад, ба таври қатъ фардо ӯ зухур мекунад, балки имшаб дастрасӣ ба ӯ мумкин мешавад; Чароки Худованд ба қадри соъате зулм намекунад; Чунонки фармудааст: **﴿فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ﴾** (Аъроф/ 34); <<Пас чун замонашон биёяд, соъате таъхир намекунанд ва пешӣ намегиранд>>; Вале то кунун ҳар чи бештар ҷустуҷӯ кардаам, камтар ёфтаам, то ҷойе ки дигар хаста ва сархурда шудаам; Чароки гӯйи замин аз мардумони шойиста холӣ аст!>>!

Ин шукуҳи Мансури Ҳошими Хуросонӣ, бешабоҳат ба шукуҳи Алӣ ибни Абӣ Толиб ва шукуҳи Ҳасан ибни Алӣ ва шукуҳи Ҳусейн ибни Алӣ ва шукуҳи сойири аъиммаи аҳли байт нест, балки бегумон имдоди ҳамон шукуҳ аст ва бо ин васф, метавон гуфт ки тафовуте дар мардумони кунунӣ мавҷуд нест; Ҷуз онки мардумони кунунӣ бар ҳилофи мардумони гузашта, ҳанӯз мӯҳлат доранд ва метавонанд аз сустӣҳо ва кӯтоҳӣҳои онон ибрат бигиранд ва тафовутҳои лозимро дар худ паدید оваранд ва ҳамин барои умедворӣ ва талоши мо кофӣ аст; Хусусан бо таваҷҷуҳ ба инки вазифаи мо дар ҳар ҳол, заминасозӣ барои ҳукумати Маҳдӣ аст, агарчи ба натиҷае наянҷомад; Зеро чизе ки дар тавони мост анҷоми вазива аст на ҳусули натиҷа, бал инсоф он аст ки ҳусули чунин натиҷае ҷуз бо имдодҳои ғайбии Худованд имкон надорад,

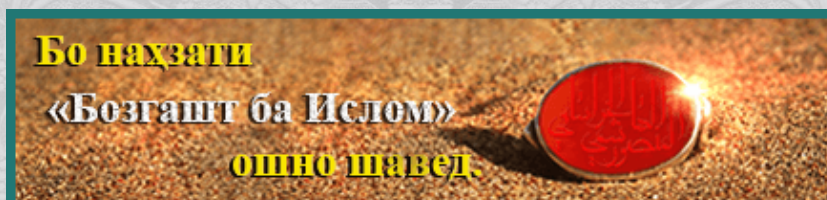
Аҳволи Маҳдӣ ва заминасозӣ барои зуҳури ӯ

то ҳадде ки агар наҳзати ҳазрати Мансур ба самар бинишинад ва шуморӣ кофӣ аз ёрони шойиста барои Маҳдӣ гирд оянд низ умеде ба комёбии он ҳазрат намеравад то он гоҳ ки Худованд фариштагони худро барои ёрии ӯ фуруд оварад; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَمِعْتُ الْمَنْصُورَ يَقُولُ: لَا يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ حَتَّى يَنْزِلَ الْمَلَائِكَةُ وَلَا يَنْزِلُونَ حَتَّى يَجْتَمَعَ الْمُؤْمِنُونَ بِخُرَاسَانَ وَالْمُتَأَفِّقُونَ بِالشَّامِ»
 <<Шунидам ҳазрати Мансур мефармояд: Маҳдӣ хуруҷ намекунад то он гоҳ ки фариштагон фуруд оянд ва онҳо фуруд намеоянд то он гоҳ ки мӯъминон дар Хуросон ва мунофиқон дар Шом гирд оянд>>.

Аз Худованд тавфиқи иҷтимоӣ заминасозони зуҳур дар Хуросон ва пайвастанӣ фариштагон ба онон барои ёрии Маҳдиरो масъалат дорем ва ба ваъдаҳо ва башоратҳои Ӯ дил месупорем.

Дафтари хифз ва наشري осори
Мансури Хошимии Хуросонӣ
Бахши посухгӯӣ ба пурсишҳо

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари хифз ва наشري осори Мансури Хошимии Хуросонӣ ҳафизаҳулоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Литсан мақолаҳо
басо

Саҳифаи фејбуки
пайгоҳ

Саҳифаи гузаштисон
пайгоҳ

Саҳифаи китоби
тестирони пайгоҳ